

ΠΡΑΞΕΙΣ
ΚΑΤΑ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ.

ΠΟΛΛΟΙΣ τοτὶ τὸ βιβλίον ἐδ’ ἔτι γνώρι-
μόν ἐσιν, ὅτε αὐτὸν, ὅτε ὁ γράφας αὐτὸν καὶ
συνθεῖς, διὸ καὶ μάλιστα εἰς ταῦτην ἡμαυτὸν κα-
τηκαὶ προβιβατεῖσαν, ὥσε καὶ τὰς ἀγνοεῖντας Ἐπιστά-
σαις, καὶ μὴ ἀφεῖναι τοσούτον λανθάνειν καὶ διπ-
λεύσαιεις Θησαυρόν. ἐδὲ γῆ ἐλαττον αὐτῶν τὸ εὐαγγε-
λίων ὄφελος τῷ μᾶξῃ δυνήσεται. τοσαύτης ἐμπέπλησαι
φιλοσοφίας καὶ δογμάτων ὁρθότητί, καὶ μάλιστα τὸ
τοῦ πνεύματος εἰρημένων. μὴ δὴ λοιπὸν παραχρέ-
χωμένον αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ ἀκερδεῖας ἑξετάζωμέν. καὶ γὰρ
τὰς προρρήσεις, ἃς ἐν τοῖς εὐαγγελίοις ἡ Χειρὸς προσ-
ναφωνεῖ, ταῦτας εἰς τοὺς ἔργους ἑξελθόσας ἐνταῦθα ἐσιν
ἰδεῖν, καὶ ἐπ’ αὐτῶν τὸ πραγμάτων Διφλάμπταν τὸ
ἀληθεῖαν, καὶ ποτὲ τὸ μαθητῶν τὸ Ἀπό τὸ βέλτιον
μεταβολῶν τὸ δόγμα τὸ πνεύματος αὐτοῖς ἐγγράμμοις.
καὶ γὰρ ἀπερὶ ἡκάστων τῆς Χειρὸς λέγοντος, ὅτι Πᾶς ὁ
πισθίαν εἰς ἐμὲ, τὰ σημεῖα, ἀ τοῦ ποιῶ, κακεῖν τοι
ποιήσει, καὶ μείζονα τύτων ποιήσει. καὶ προλέγοντος
τοῖς μαθηταῖς, ὅτι Ἐπὶ οὐρανοῖς καὶ βασιλεῖς αἰχθύ-
σονται, καὶ ὅτι Ἐν τῷ συναγωγαῖς αὐτῶν ματιγώσκ-
σιν αὐτές, καὶ τὰ ἀνήκεια πείσονται, καὶ ὅτι πειλέ-
σονται πάντων, καὶ ὅτι τὸ εὐαγγέλιον κηρυχθήσεται
ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, ταῦτα πάντα μὴ ἀκερδεῖας ἀπά-
σης ἀκερδεῖας ἐν τῷ βιβλίῳ τέτω ἐσιν ιδεῖν, καὶ
πλείσια τέτων ἔτερον, ἀπερὶ εἰρηκεν αὐτοῖς συνάν. ὅψι
τοῦ αὐτές τὰς δοτοσόλις ἐνταῦθα, παθάπερ πίννας,
Διφτρέχοντες γινεὶ καὶ θάλατταν, καὶ σύν δειλίας σκε-
νας καὶ ἀσυνέτες ἀπέρον αἴτιος αὖτις ἀπὸν γρομόμνυς,
καὶ χειρομάτων πτερόστας, καὶ δόξης, καὶ θυμοῦ, καὶ
Ἐπιθυμίας, καὶ πάντων ἀπλῶς ἀνωτέρως γεγονότας,
καὶ ποτὲ τοῦ ὁμόνοιαν ἔχοντες, καὶ ἀδαμάς ἀδερμίαν
βασκανίαν, ὡς ἐμπροσθεν, ὃδε τὸ πρωτείων ἔρωτος
αἴτιος πάσαν ἀπηκελεωμένων ἐν αὐτοῖς τὸ αἵρετον καὶ
τὸ ἀγάπτον μετ’ ὕπερβολῆς Διφλάμπταν, πτερό-
ντος καὶ ποτὲ παρήγειλεν αὐτοῖς, λέγων ὅτι Ἐν τέτω
γνωτονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθητά ἐσε, έὰν αἰγα-
πᾶτε αἴτιόλας. ἐσι τοῦ καὶ δογμάτων ἐνταῦθα εὑρεῖν,
ἄπειρος, εἰ μὴ τέτοιοι λαὶ τὸ βιβλίον, ἐδενι [σαφῶς]
ἔτο γνώριμα ἐγένοντο. αἴτιο τὸ κεφάλαιον τὸ σωτη-
ρίας ήμῶν ἀπεκούπετο καὶ ἀδηλον λαὶ καὶ βίσι καὶ δομά-
των ἐνεκεν. τὸ τοῦ πλέον τὸ ἐνταῦθα ἐγκειμένων, Παύ-
λος προφέτης εἰσι, τὸ φειοσότερον πάντων ιεπιάσαντος.
καὶ τὸ αἴτιον, ὅτι αὐτές φοιτητὶς λαὶ ὁ τὸ βιβλίον
τέτο συνθεῖς Δικαῖος ὁ μακάρειος. τὸ τὸ αἵρετον πολ-
λαχόθεν μήν καὶ ἀποθέν ἐσιν ιδεῖν, μαρτισταὶ τοῦ ἐπι
πτεροῦ τὸ διδάσκαλον ἀδιαπτάσιος ἔχειν, καὶ Διφτα-
τές αὐτῷ παρεπιφλεύειν. ὅτε γενν Δημάσιον Ερμογόνης
αὐτὸν ἐγκατέλιπον, ὁ μήν εἰς Γαλατίαν, ὁ τοῦ εἰς
Δαλματίαν αἴτιον, ἀπεστον τί φησι τὸ τέτο
Δικαῖος ἐσι μόνος μετ’ ἐμοῖς. καὶ Κορινθίοις τὸ Ἐπιστέλλων
τοῦ πασῶν τὸ ὄκκλησιῶν. καὶ ὅταν λέγῃ, ὅτι ἀφθη
Κηφᾶς, ἔτα τοῖς δώδεκα καὶ, Κατὰ τὸ εὐαγγέλιον
ὁ παρελάβετε, τὸ τέτο λέγει. ὥσε σόκον ἀν τοις αἱμά-
τοι τὸ πραγμάτειον ταῦτην αὐτῷ ἀναθεῖς. ὅταν τοῦ
εἰπω, τέτο, τῷ Χειρῷ λέγω. εἰ δέ τοι λέγοις, τῷ

τι δήποτε, οὐχὶ πάντα συνέγραψε, μέχει τέλος ὁν
μετ' αὐτῷ; ἔκεινο ἀν εἴποιμι, ὅτι καὶ ταῦτα δῆκαί τοι
ιᾶτοις βιβλοφόροις περιέχειν, καὶ ὅτι τοῖς τὰ κατε-
πείγοντα αἱτὶ ἵσαντο, καὶ ὅτι σόκον τῷ λογογράφῳ
ιᾶτοις η ἀπεδήνη. ποτὲ γὰρ καὶ ἀγράφῳ παρεγίρθη
δεδώκαστι. καὶ πάντα μὴν γάρ τοι εἰς θαύματα τὰ ἐνταῦ-
θιντά τάτα κείμενα μάλιστα δέ, τοι διπολῶν η
συγκατάστασις, ιᾶτοι καὶ τὸ πνεῦμα αὐτοῖς ἑταίρων,
παρεγκείθαρον αὐτοὺς τῷ τοιούτῳ οἰκονομίᾳς ἐνδιατρίβειν
λόγων. δῆτα δὴ τότε τοσαῦτα φέλε Χειρός Διδαχερέν-
τες, ὄλγα μὴν τοῖς τοιούτοις διειλέγοντο καὶ τὸ πά-
θος η τὸ ἀναστάσεως καὶ τὸ ἀναβάσεως. τὸ γὰρ ζυτέ-
μφυν τέως τότε ιᾶτο, τὸ πισθήνον ὅτι αἰνέστη καὶ αἰνέ-
σῃ εἰς ψευδεῖς. ὥστε γάρ αὐτὸς ὁ Χειρός μάλιστα
πάντων ἐπεδάρει δεῖξαι, ὅτι τοῦτο τὸ πατρὸς ήταν
ιᾶτο καὶ οὗτοι, ὅτι αἰνέστη, αἰνελύθη, καὶ περὶ αὐτὸν
ἀπῆλθε, καὶ παρ' αὐτῷ ἀφῆλο. εἰ γὰρ μὴ τότε ἐπι-
σθήτη περίτερον, ποτὲ μᾶλιστα τὸ περιθήκης θμομέ-
νης τὸ καὶ τὸ ἀνάστασιν καὶ τὸ ἀνάληψιν, ἀπίστον ἀπαν-
τὸ δόγμα τοῖς Ἰεδαιίοις ἐδοξεν εἶναι. διὸ ἡρέμα καὶ καὶ
μικρὸν αὐτὸς οὗτοι τὰ υψηλότερα αἰνάγε. εἰ δὲ Αἴτι-
ναις καὶ ἀνθρώπον αὐτὸν ἀπλῶς καλεῖται Παῦλος,
εἰδὲν πλέον εἰπών. εἰπέτως· εἰ γὰρ αὐτὸν τὸ Χειρόν Διδα-
χεγόρμφυν φέλει τὸ εἰς τὸ πατέρερον ισότητα λιθάσια πολ-
λάκις ἐπεχείρησαν, καὶ βλάσφημον δῆτα τότε ὄπαλου,
χρονῆ γάρ ἀν τοῦτο τὸ αἰλίεων τότον τὸ λόγον ἐδέξαντο,
καὶ ταῦτα τὸ σαυρῷ περιχωρήσαντο. καὶ τί δεῖ λέγεν-
το τὸ Ιεδαιίος, ὅπηγε καὶ αὐτοὶ ποτάκις οἱ μαθηταὶ
τὸ υψηλοτέρων αἰκόνων δογμάτων, ἐθορυβεῖντο καὶ
ἐσκανδαλίζοντο; δῆτα τότε καὶ ἔλεγε· Ποτὲ ἔχω λέγειν
ὑμῖν, αἴτιος καὶ δύναθε βασιλεῖν αἴτιος. εἰ δὲ ἔκεινοι σόκοι
ἐδύναντο, οἱ συγγρόμφυοι χρόνον τοσάτον αὐτῷ, καὶ
τοσάτων κοινωνήσαντες ἀπερρήτων, καὶ τοσαῦτα θεα-
σάρμφυοι θαύματα, πῶς ἀνθρώποι διπότιοι βωμῶν καὶ
εἰδώλων καὶ θυσιῶν καὶ αἰλέρων καὶ κρηοπδείλων (τοιαῦ-
τα γὰρ ιᾶτο τὸ Εὐάγρων τὰ σεβάσματα) καὶ τὸ αἴτιον τοῦ
κακῶν τότε πρῶτον δύπαταδέντες, αἴθρον οὖτος υψη-
λᾶς τὸ δογμάτων ἐδέξαντο λόγυες; πῶς δὲ ἀν καὶ Ιε-
δαιοῖς οἱ καθ' ἐκάστην ημέρην αἰκόνων καὶ ἐντυχόμενοι
τὸ δόμενον τὸν νόμον Κύρος οὐ Θεός τοι Κύρος εἶτι, καὶ
πλὴν αὐτῷ γένεται εἶτι αἴτιος, εἰ τῷ σαυρῷ ιδόντες περι-
λαμφόν αὐτὸν, μᾶλιστα δὲ καὶ σαυρώσαντες καὶ θάψαν-
τες, καὶ γένεται αἰαστάντος θεασάρμφυοι, αἰκόνων ὅτι Θεός
εἶτι αὐτὸς οὗτοι, καὶ τῷ πατερὶ τοῦ, σόκον ἀν μάλιστα
πάντων ἀπεπήδησάν τε καὶ αἰπερράγησαν; Διηρετού-
το ἡρέμα καὶ καὶ μικρὸν αὐτὸς περιβιβάζεται· καὶ ποτῆς
μὴν πεχεντοι τῇ τὸ συγκαταβάσεως οἰκονομίᾳ, δαψι-
λεσέργεις δὲ δοτολαύνει τὸ πινόματα καὶ οὐλοῦ, καὶ
μείζονας ἀν αὐτὸς πεποίηκεν, ἐγγάρονται τῷ αὐτῷ σύν-
ματι, ἵνα ἐκατέρωθεν αὐτοὺς χαμαὶ κειμένες ἀναστήσω-
σι, καὶ τὸ τοῖς τὸ αἰαστάσεως πιστώσανται λόγον. καὶ γὰρ
τοῦτο μάλιστα εἶτι τοῦ Βιβλίου, αἰαστάσεως λοιπόν εἶτι.
τούτῳ γάρ πισθεῖται, ὁδῷ δὲ τὰ αἴτια περιγράψαινεν.
ἡ μὴν τὸ πεπόθεστις καὶ ὁ δόμενος σκοπὸς αἴτιος, ὃς αὖ
τοις παραχυμερῶς συκαταβὼν εἴποι, οὗτοι μάλιστα εἶτι.

EKØE-